Ocak 2015 Sayı 3

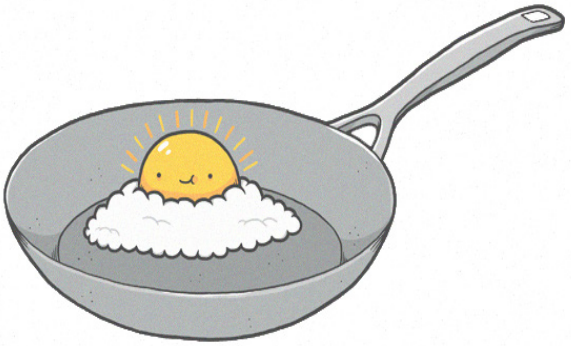
Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

Yaşayan ölmezmiş. Filozofların yalancısıyım, yalancıların yalancısı yani. Sokrates başka… Yaşamış ölmemişlerden o. (Anlatamam şimdi bütün hikâyeyi. Her yerde yazıyor. Kaldırın kıçınızı okuyun! Korkmayın bu yüzden kimse size g.k. demez.) Herkes yaşamıyor mu, diyeceksiniz. Deseniz iyi olurdu. Neyse! Hayır kardeşlerim herkes yaşamıyor. Evet potansiyel olarak ya da gücül olarak herkes yaşıyor. Ama aktif olarak ya da fiili olarak ya da edimsel olarak yalnızca yaşayanlar yaşıyor. Bu ne lan şimdi! Yaşayanlar yaşıyor... Uydurukluğa bak. (Uyduruk dil, bi' kere TOTOLOJİ) Sabırlı olun kardeşlerim. Telaşlanmaktan sakınmayı öğrenmeliyiz. İyi bu! SAKİNLİK! OH ne güzel!

Kırk iki yaşındayım. Ellili yıllarımı dokuyorum. Daha başında da olsam… Bi' bakmışım elli. Ne olacağı belli.

KENDİMİ Bİ'ŞEY SANMAK; HÂLÂ!

YALAN; HÂLÂ!

SANCI; HÂLÂ!

TELAŞ; HÂLÂ!

NEFRET (kendimden ve başkalarından); HÂLÂ!

AŞAĞILAMA (kendimi ve başkalarını); HÂLÂ!

HASET; HÂLÂ!

KURTARILMA HASRETİ; HÂLÂ!

OH! Yaşam çok kısa be birader. Gün çok sıkıcı. Nerde boğazlasam vaktimi? Zaman (bana) nasıl geçse. Ya da ben zamanı nasıl geçirsem (Yavan biliyorum. Şimdilik affedin, görmezden gelin. İleride yapmayacağım, söz). Neyle oyalansam?

Bana neyle oyalandığını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim. İyi ki televizyon var. Televizyonla dolduruyorum bütün (yanlış) hayatımı. Şimdi benim için yaşıyor denilebilir mi? Adorno: *Yanlış hayat doğru yaşanmaz*. Nietzsche: A*dorno musun nesin, bi' sus allahaşkına!* Hayatının sonuna yanlış diyebilir misin? Sokrates gelse, *yanlış bu birader* dese kim sallar. Sokrates de zaten böyle bir şey yapmaz ya, susmaktan öyle memnundu ki… Memnundu ölmekten de! Kim bilir? Kibariye mi, Gülşen Bubikoğlu mu? Tabii ki Gülşen Bubikoğlu.

Bir bakmışsın altmış, yetmiş iş bitmiş. Zorlasan seksen. Tanrı üç yıl uzatma oynatsa seksen üç. Tanrı'ya bak, maç o kadar durdu, üç yıl vermiş. Sahi hangi takımı tutuyorsunuz? Yaşamı mı, ölümü mü?

Felsefe, hayat üzerine derin bir düşünmedir. Şeker gibi laf. Em, ama utanma. Dayanama, kıtır kıtır ye. Elimizde sadece HAYAT var. Ölüm yaşanmaz. (Uçan ata bineriz, denizkızlarını öperiz, biz Turist Ömer'iz.)

Ölümü düşünmeyen hayatı yaşayabilir mi oğul? Ölüm soğuk soğuk dürter adamı (halbuki cehennem cehennem dürtmekte). Yaşıyon mu lan! N'oluya ya! Terler boşalır soğuk soğuk. En kolayı kendini kandırmaktır. Hep unuturuz ölümle hayatı düşünmeyi. Ölüm unutmaz, durmadan dürter. Yaşıyon mu lan! Yaşayanı dürtmez, dürtemez ölüm. Yaşayan ölümü dürer, katlar, kaldırır.

Hayat bir ölüm alıştırmasıdır, demiş biri.

Felsefe hayat üzerine derin bir meditasyondur, demiş başka biri.

E aynı bunlar?

* * *

Rüyamda ölümcül bir hastayım, öleceğim yani. Tek kurtuluşum bir insanın kalbini yemek. Bir adam çok güzel ciğer yapıyor. Diyorlar ki *bu adamın kalbini sök, o adama pişirt, ye*. O adamı ben bir şekilde uyutuyorum. Kalpsiz de yaşayabiliyor adam, çok enteresan. Diyorum ki *abi bana bu kalbi pişir*. *Ne kalbi bu* diyor. *İnek kalbi* diyorum. *Çok güzel kalp yaparım* diyor. Kendi kalbini adam bir güzel şişlere geçiriyor, mezeler, soğanlar, acılı ezmeler… Bana bir tabak yapıyor, süper. Ben onu bir yiyorum, afiyetle. Hani kafan güzeldir, acıkırsın, öyle bir yersin. Dersin, hayatta böyle bir lezzet yok ya… Yani normalde yediğin lezzetten farklı bir lezzet. Yiyorum ben kalbi. Tabi kurtuluyorum. Fakat vicdan azabı duyuyorum. Diyorlar ki bana; eğer söylersen o adama kalbi olmadığını, yani kalbi yediğini, ölecek adam. Kalpsiz olduğunu öğrendiği an ölecek.

Bu kadar rüya…

Bakıyorum çevreme
göremiyorum.
Kör noktada değilse
ölüm benden uzak.
Olasıdır ki
arkadan saldıracak.

On sekizinde kucağında can veren çocuğuna ağlayan annenin fotoğrafı yok. Ben biliyorum. Dramatik hale getirmek derdinde değilim. Bir insanın iflas etmiş bedenini daha çok acı çeksin diye neden sürükleyeyim? Yeniden yaratmaktır işim. Ölümün aldıklarına yeniden hayat vermek isterim. Beklenmedik bir anda çalan telefonda, dört harflik bir açıklamadır; "öldü". Geriye artık anlamsız bir yığın haline gelen bedenden kurtulmak kalır.

Ölümün tadı,
başkasının ölümüdür.

Neyse…
Söz bitsin saz başlasın
Hayat devam ediyor.

yazmak isterseniz: **okunacaknesne@gmail.com**

YALANCIKTAN

"Çocuklar korkunç, Allahım,
Elleri, yüzleri, saçları.
Uyurlar bütün gece
Yok sana ihtiyaçları."
F. H. Dağlarca

Anam babam dilsizdi. Emir kipinde, çarçabuk sessizliğe kavuşan kısacık sesleri vardı. Konuşacak sözcükleri yoktu. Sözcük olmayınca tümce de olmuyor. Mezarlık gibiydi akşamlarım. Güneş gider, karanlıkla birlikte sessizlik de çö-kerdi. Son hareketlilik akşam yemeğiydi. Ortaya konan yemeğe daldırılan kaşıklar, ağız şapırtıları... Sofra kalkınca babam köşesine çekilir, yorgunluk çayını höpürdetir, bir sigara yakardı. Sonra döşekler serilir, uyuma vaktidir. Uyumadan geçmek bilmezdi akşamlar, uzar da uzardı.

Konuşmayı nasıl öğrenmişim şaşıyorum. Okutmadı denmesin diye bölük pör-çük birkaç okul yılım oldu. Arkadaşlarım oldu. Arkadaşlarımın ne sıkıcısın dedikleri de oldu. Soru soruldu mu uzun uzun düşünürdüm. Aklıma sözcükler gelmezdi bir türlü. Cevaplar kafamın içinde saklıydı biliyordum ama söyleye-miyordum. Anam babam hiç sormazlardı, 'okul nasıldı' diye, 'ödevin var mı' diye. Dedim ya bölük pörçük birkaç yıllık okul hayatı. Koşup oynadığımı hiç hatırlamıyorum. Ders aralarını hatırlıyorum. Zil çaldı mı ağıla doluşan koyunlar gibi dağılırdık bahçeye. Aralıksız bir çığlık hatırlarım. Yeniden zil çalana kadar birbirine eklenen çığlıklar. Koşturmacalar. Bir köşede izlerdim. Evin kulak yırtan sessizliğinden iyiydi.

Kış akşamları uyumakla da bitmezdi. Ya yatışını geciktireceksin ki sabahı kar-şılayabilesin. Ya da karalıkla birlikte çöken sessizliğe katlanamayıp yatağa gireceksin. O zaman da şafağı

beklemek azap verirdi. Güneş bekleyeni varmış hiç umursamaz, sallana sallana gelirdi. Ne çok başıma gelmiştir. Uykumu almı-şım, gözlerimi açarım daha gece. Göz gözü görmez, yatakta bekler dururdum. Artık bezlerden bir bebek yapmıştım, karanlıkta ona sarılır, okşardım. İçimden konuşurdum onunla. Sözcüklerle değil, sevişerek, canlıymış gibi dokuna dokuna konuşurdum. Benim de bir gün bebeğim olacak, gerçek bir bebeğim. Gülüşeceğiz, şarkılar türküler söyleyeceğiz. O soracak, bıkıp usanmadan cevaplayacağım. Yorulana kadar konuşacak, o sustu mu ben devam edeceğim.

Uzun, bitimsiz günler birbirine eklendi. Bedenim büyüdü. Beliren göğüslerimden utanır, kambur durarak gizlemeye çalışırdım. Anam babam boyuna varmıştım. Sorular geçerdi aklımdan, sormazdım. Bez bebeğimden ayrılmıştım. Bir akşam anam, koynumdan çekip aldı, sobaya attı. Sustum. Sessiz sessiz ağladım.

İlk haber gönderdiklerinde on beşindeydim. Uzaktan akrabaymışız, şehirde yaşarlarmış. Daha küçük, dedi babam, sesin oğlan da askere gitsin gelsin. Sözü aldılar, iki yıl sonra yine geldiler. Çiçek getirdiler, lokum getirdiler. Gözüm çiçekte değil, istesem kırdan kucak kucak toplardım. Çiçek ne işime yarayacak? Gözüm lokumlardaydı. Gül kokulu lokumlar. Yumuşacıktılar. Kocam olacak, bakıyor bana. Utanıyorum kaçıyorum odadan. Askerlik bitmiş, şehirde ev alınmış, şehirde iş kurulmuş. Şehre götüreceklermiş beni. Götürsünler. Babam oluru verince, misafirler gönderilince anam zırıl zırıl ağlamaya başladı. Kuzu-sundan koparacaklar diye. Benim de içim tuhaf oldu, hem merak ediyorum şehri hem de korkuyorum. Bir ay içinde düğünümüz yapıldı. Anamın babamın elini öptüm, vedalaştım. Bir daha kim bilir ne zaman görüşeceğiz. Kaynanam sık sık gelin şehre dedi, misafir olun. Gelmezler.

Gece oldu gündüz oldu, yol bitmedi. Merakla baktım geçtiğimiz

yerlere. Dümdüz yollar. Arkamda bıraktığım meralar, çayırlar, dereler… Arabalar arttı, hızımız azaldı, dura dura ilerler olduk. Arabayı kullanan kaynatam, hayırlısıyla şehre geldik, dedi. Her yer bina, her yer insan, her yer araba. Bilseydim bir daha böyle bakamayacağımı, farklı bakardım belki.

Bir kafesten alınıp başka kafese kondum. Gençsin, cahilsin, bu şehir insanı ne yaman kurttur, bilmezsin. Evden dışarı hiç çıkmak yok, pencereden bakmak yok. Ne ihtiyacın varsa alırım der. Sabah çıkar, akşam gelir. Ben evde beklerim. En azından sessizliğe gömülü değilim. Televizyonumuz var. Kaynanam gelir, ev işlerini yaptırır, ev işlerini öğretir. Çamaşır makinesi nasıl kullanılır, bulaşık makinesi nasıl çalıştırılır. O anlatır ben dinlerim. Gün olur kalın kafalılığıma söylenir. Öğreniyorum öğrenmesine ama onun istediği çabuklukta değil. Ba-şımın çaresine bakabildiğime kanaat getirince geliş gidişlerini azalttı. Sağlığı pek yok. Nedendir bilmem, ağaç gövdesi gibi kalın bacakları. Merdivenleri zor çıkıyor, zor kendine geliyor. Kocam gezmeye diye, ayda bir iki, ana babasının evine götürür. Bir o zaman sokak yüzü görürüm. Çıktığımızda sağa sola bak-mama kızar. Meraklanırım, bakamam.

Evdeyken sokağı dinlerim bazen. Koltuğun üstüne çıkar, tül perdenin ardından cıvıl cıvıl sokağı görmeye çalışırım. Çocuk bağırışları gelir, camdan cama birbirlerine seslenen kadınlar, seyyar satıcılar, kornalar… Bir gün cesaret edip açtım. Kısacık bir an kafesten başımı uzattım. Nasıl tatlı bir rüzgâr! Cam diple-rinde kumruları gördüm, sokağa inmiş güvercinleri, kaldırımda birkaç kedi. İç geçirdim. Sonra tedirginlik, telaşla kapadım camı. Ya kocam anlarsa! Anladı. Perdeyi milimine kadar bilirmiş. Vurdu tokadı. Ben sustum, sessiz damla damla sustum. Ne dedim ben sana! Aç televizyonunu izle! İzlerdim, yalan yanlış ne öğrendimse televizyondan öğrendim.

İlk yılımız böyle geçti. Çocuk var mı? Daha yok. Olacak. Kocam

çalışıyor. Her akşam çalışıyor. Sonra hastalandım, bayram oldu. İşte torun geliyor, işte kartal geliyor. İlk ayda düşük yaptım. Suratlar asıldı. Her bahaneyle bağırır oldu kocam, kaynanama göre daha kalın kafalı oldum. Yan baksam tokadı yedim. Anam babam gibi ben de dilsizdim. Kocam eve geldi mi bir cılız hoş geldin. Sonra sorarsa yerle konuşurmuş gibi cevaplardım. Çocukluğumdaki gibi dura dura, bekleye bekleye. Kızardı yine. Kafasız! Soru soruyorum sana!

Çocuk var mı? Yakında. Kocam çalışıyor. Her akşam çalışıyor. Yine yüklendim, yüzler gülmeye başladı. Yine düşük! Bir hafta hasta yattım. Kocam yüzüme bile bakmadı, nasılsın diye sormaya yanıma yanaşmadı. Yattım ama sürünerek yemeği yaptım, kadınlık görevim neyse yerine getirdim. Görevim oğlan do-ğurmak. Bekliyorlar, yine soruyorlar. Sanki ben orada yokmuşum gibi konu-şuyorlar. Böyle kelaynak gibi iki kişi mi yaşayacaksınız? Çocuksuz olur mu? Bundan umudu kes, yolla evine bunu. Bu, ben. Evime geri mi yollayacaklar? Öldürsünler daha iyi. Nasıl dönerim? Boşluğum çoktan dolmuştur, nasıl sığarım artık oraya? Buradan başka evim mi var benim?

Aylar geçti, geçti, geçti. Çocuk var mı? Kocam çalışıyor. Yine hamile kaldım. İlk defa ilk ayı atlattık. Yine yüzler gülüyor. Olacak bu defa galiba. Olmadı. Olmadı ama kimsenin de haberi olmadı. Sakladım.

Nasıl sakladım, bir Allah bir de ben bilirim. Gitti yine hissettim. Sabah. Kocam daha yeni işe gitmiş. Kaptım altınlarımı, kaçtım evden. Taksi çevirdim. Do-ğumcuya götür beni? Hangisine? Bilmiyorum götür birine. Adam baktı bana, bu çocuk daha! Güvenemedi, anan baban yok mu? Ağlamaya başladım Allah'ını seversen götür, çıkardım bütün altınları attım kucağına. Adam bir altınlara bakıyor bir bana. Yok mu paran? Bunlar para değil mi? Baktı, çocuk bu daha. Karakolluk oluruz, ben bu sorumluluğu alamam. Ağlıyorum, yalvar yakar. Sonunda insafa geldi. Özel

doktora götürdü beni. Çıkardılar içimden son umu-dumu da. Bu defa doktora ağlıyorum, üçüncü bu, ne olacak. Bundan sonra olmaz. Ne yapacağım ben? Taksici dışarıda bekliyor. Doktor sordu, babası mısınız? Yok dedi, akrabasıyım. Dinlensin. Uyku ilacı da yazdım. Birkaç gün kullansın. Atlatması için. Geçmiş olsun. Adam kendi cebinden para çıkarıp verdi. Bindik yine arabaya. Senin bu altınlardan bozduralım. Taksi şu kadar tuttu, doktora da şu kadar verdim. İlaçların da bunlar. Artık gerisini sen bilirsin. Allah razı olsun.

Öğleni geçmiş saat. Kocam daha dönmemiştir daha zaman var. Sokağıma girdim, yel esse yıkılacağım. Kenardan, dura dura, binalara tutuna tutuna yürüyorum. Sanki saatler sürdü bizim apartmana varmam. Sürüne sürüne merdivenleri tırmanıyorum. Alt komşuyla karşılaştık. Orta yaşlı bir kadın, emekli öğretmenmiş. Bir defa hoş geldine gelmişti. O gün de susmuştum, zorlana zorlana birkaç sözcük, kadın alındı belki de, yine gelin bile diyememiştim. Kadın beni görünce korktu. Kızım hasta mısın? Yıkılacağım neredeyse. Koluma giriyor, bizim kata çıkıyoruz. Koltuğa uzanıyorum, su getiriyor. Yine düşük yaptım abla. Olsun kızım, gençsin daha. Bir daha olmazmış abla. Moral vermek için birkaç cümle geveliyor, susuyorum. Kalkıyor, bir ihtiyacın var mı? Yattığım yerden başımı sallıyorum. Tam kapıdayken sesleniyorum, bilmesinler abla, kimseye söyleme. Bulunur bir çözümü yavrum, üzülme sen. Gidiyor.

Yatağa attım kendimi, akşam olmuş, kapı çalınmış açan olmamış. Kocam te-pemde. Hayırdır, hasta mısın? Dedim çok bulantım var, kalkamadım. Başımı okşadı, geçer geçer. Ağır geçiyor bu defa dedim. İlaçları görüyor. Yıldırım çarpmış gibi, saç tellerime kadar ürperiyorum. Bulantım artınca, aşağı kattaki öğretmen hanıma indim. Sağ olsun, doktora götürdü beni, seni arayıp işinden etmek istemedim. Ses etmiyor, kızmıyor bu yüzden sokağa çıkmama. Ama oğlan yolda, sağlığı yerindeymiş, doktor

öyle dedi. Çıkarıp yanı başıma para bırakıyor. Kadın, doktor parasını cebinden ödemiştir, yarın götür ver, yetmezse söyle.

Üç ay geçti, dört ay geçti. Karnım şişkin görünsün diye elbisemin içine diktim kabartıyı. Televizyondan da görmüştüm hamile kadınlar nasıl yürür, ne yapar ne eder. Taklit ediyorum onları. Artık alışverişe gitmeme izin var. Aman sakın ağır kaldırmayasın. Parkta da birkaç saat geçirebiliyorum. Başka yerde görmeyeyim! Bacaklarını kırarım. Merak ediyor kocam, tekme atıyor mu, utanıyorum güya dokundurmuyorum. İyi davranıyor hep, arada kızıyor ama daha üstüme varmıyor. Kafeste bülbül, nasıl da el üstünde tutuluyor.

Sekizinci aya girdik. Yalandan hamile olunur da yalandan nasıl anne olacağım? Bir ay sonra karnıma diktiğim yalan ortaya çıkacak. Ah o zaman beni bunların elinden kim kurtaracak? Karnım burnumda, hamile hamile geziniyorum parkta. Park dediğim apartmanın bitişiğinde, dört sıra, beş ağaç. Ortada kupkuru bir havuz, hiç akmayan bir fıskiye. Bir kadın geldi oturdu yanıma. Onun da karnı burnunda. Veledi kim bilir içeride nasıl kımıl kımıl hareket ediyordur. Benimki gibi sahte değildir.

Ne kadar kaldı diye sordum. On beş – yirmi güne bekliyoruz. Hadi hayırlısı. Kız mı oğlan mı? Oğlan. Ya seninki? Benimki de. Bir aya kalmaz alırım kucağıma. Sohbet, sohbet bir güzel arkadaş olduk. Nereden girdi aklıma bilmem. Kocamın, kaynanamın, kayınbabamın yüzleri geldi. Yalan ortaya çıkarsa öldürecekler beni. Nereden geldi aklıma, nasıl bilmem. Gel dedim yukarı, birer çay içelim. Dedi rahatsız etmeyeyim. Ne rahatsızlığı, bizim oğlanın damatlığı bile hazır. Gel de göstereyim. Israr ettim, abla dedim. Ona göre pek gencim. Razı oldu.

Çıktık eve. Otur hele bir çay demleyeyim. Sakladığım ilaçları çıkardım. Demliğe boşalttım. İçti. Konuşa konuşa uyuyuverdi. Yatırdım yere. Soydum kadını çırıl-çıplak. Baktım, ölü gibi yatı-

yor. Daha nefes alıyor, ölmemiş. Ölecek ama. Çeke çeke banyoya götürdüm. Küvetin içine soktum. Bebeği çıkardıktan sonra nasıl saklayacağım ben bu kadını? Dedim parçalarım. Torbalara doldurur çöpe atarım.

Mutfaktan et bıçağını aldım. Çıkaracağım oğlumu oradan. Benim oğlum o. Kocam gelecek kucağımda bebeğimi görecek. Kendim doğuruverdim. İnanır mı inanır. Neresinden kesmeli? Ya çocuğu da kesersem. Kadında hiç hareket yok, baktım nefes alıp vermesi de iyice azalmış. Göbeğinin altından çizdim karnını. Dudak gibi yarıldı karnı. Kan boşalıyor. Kanı görünce fena oldum. Ellerim zangır zangır titriyor. Az kaldı oğlum, bebeğim, çıkaracağım seni. Yarılan yere biraz daha bıçak vurdum. Başım dönüyor, gözlerimde şimşekler çakıyor. Kustum. Dişlerimi sıkıyorum. Kırılacak dişlerim. Alnımdan su gibi ter boşanıyor, gözlerimdeki yaşla sinir sinir birbirlerine karışıyorlar. Artık görüntü iyice kararmaya başladı. Bitirmem gerek bu işi, kocam gelmeden bitirmem gerek. Önümü göremiyorum, buzlu canım arkasında gibiyim. Elimi kestim. Bıçağı yine karnın başka bir yerine soktum derinden kesiyorum. Tak. Kadın ayıldı. Tuttu elimi. Çığlığı kopardı. O çığlık attı ben çığlık attım. Okul günlerim geldi gözümün önüne, kadın elimi öyle sıkı tutmuş ki bıçak düştü elimden. Çığlıklarımız kesilmiyor. Sonra iki elimle ağzını kapadım kadının, avuç içimi ısırdı, can derdinde, etimi kopardı. Fenalaşıp bayılmışım. Komşular sesleri duymuş, kocama haber etmişler. O koşa koşa eve gelirken, kadın da sürüne sürüne kapıya kadar gelmiş. Banyodan oraya kadar kanlı izler bırakarak. Daha da gidememiş.

Gazetelere haber olduk. Bebeği kurtarmışlar, kadın kurtulamamış.

Ben mi? Ben yine dilsizim.

Başka bir kafesteyim.

VİVA ZAP!

Bakma sen evlat, biz eskiden birbirimize bu kadar benzemezdik. Annen ve baban, amcan, yengen, sokaktaki herhangi biri, kadınla erkeği giysilerinden ayırıyorsun, gerisi hep aynı değil mi? Ne çok savaş oldu biliyor musun? Böyle gitmez diye homurtular vardı en başta. Gitmedi de. Gücü eline geçiren kendine benzemeyene saldırdı. Utanacak değilim, 'böyle gitmez' diye sesini ilk yükseltenlerdenim. Gençtim, ilk aşkı tadalı bile çok olmamıştı. Az biliyoruz ya, bizden bileni yok sanıyoruz.

Derken ne yapacağımızı tartışır olduk. Öyle iki insan düşün, aralarındaki fark, birinin öbürünü tasmayla gezdireceği kadar. Birileri kendini ötekilerden soyutlamış. Diptekiler, tepedekilerin yaşam alanlarına yaklaşamıyorlar bile. Her gün televizyondan yaşamlarını teşhir ediyorlar, sanatı *sunuyorlar*. Sen hayvansın onlar sahip, inan (galiba yine) o hale gelmiştik.

Evi terk edişim ilk büyük tepkimi verdiğim olaydan sonradır. Çok övülen ve merak ettiğim bir romanı satın almıştım o gün. Köşeme çekilmiş, merakla okumaya başlamıştım. Salondan televizyon gürültüsü geliyordu. 'Zap!'

Yaşlarından utanmayan koca herifler, bağıra çağıra maç yorumu yapıyorlardı. Kapattım kitabı, dikkatim dağılmıştı. Odada dolaştım. O hödükler yarım saat konuştular, araya reklam girdi.

'Zap'

On saniyede bir duyulan kahkaha efektleri arasına yerleştirilmiş bir dizi... Salonla odam arasında hol var, geçip salonun kapısını kapattım.

'Zap'

Ses yine duyuluyor ama eskisi kadar değil. Yine kitaba dön-

düm. Bir iki sayfa okumuştu ki ev sakinlerinden biri holden geçti ama salon kapısını açık bıraktı. O sırada haberler vardı, ölümlerden bahsediliyordu, haber yarıda kesildi. 'Zap'

Kahkahalı sitkom, beş dakika sonra 'Zap'

Spor tartışması 'Zap'

Müzik yarışması... 'Zap'

Kitabı kapatıp masaya fırlattım. Yine odamda dört dönmeye başladım... 'Zap'

Yine haberler. Az önce ölüm haberlerini sunan kendisi değilmiş gibi, bir şarkıcının düğününde ne kadar para harcandığını *sunuyordu*.

'Zap'... 'Zap'... 'Zap'... 'Zap'... 'Zap'... 'Zap'...

Yatağımın üzerinden çarşafı çekip aldım. Sonra takım çantasından büyükçe bir çekiç buldum. Salona gidip odada oturanlara baktım. Kimse kimseyle konuşmuyor, ağızları açık televizyona bakıyorlar. Televizyonun üzerine çarşafı örttüm, geriledim ve var gücümle ekranın camına vurdum. Tekrar tekrar tekrarladım. Yarım dakikadan az bir sürede gerçekleşen bu olayın şokunu atlamalarını beklemeden odama döndüm. Kapımı kilitledim, çantamı hazırlamaya başladım. Ev halkı dışarıda, yarı kaygı yarı linç etme arzusuyla kapımı zorluyordu. Gelen sesler pek de affedici görünmüyordu. Bağırmalar, tehditler, telaşlı histerik ünlemeler... Bekledim ve ciğerlerime iyice hava doldurup bağırdım "eğer kapımdan çekilmezseniz yemin ederim camdan aşağı atlarım". Arada kulağıma ağlama sesleri de geliyordu ama umursamadım. Odamdan çıktım. Şaşkın suratları tek tek süzüp son kapıya ilerledim. Ekran karşısında bir dakika içinde birkaç duygu yaşayabilen yaratıkların ininden, dönmemek üzere çıktım.

(Devamı var... Başka bir uzamda ve zamanda okurlarını bekliyor.)

SEBZE ÇORBASI

Bankta yaşlı iki kadın oturmuşlar. Biri dert yanıyor. Kocasından bahsediyor. Yüzü asıkmış, mutsuzmuş, neşesizmiş. Geçerken içimden 'teyzeciğim ölüm geliyor, belki o yüzdendir diyorum'. Yaşlandığımızda nasıl cevaplarız şu soruyu: "yaşanmışlıkların acısı mı, yaşanmamışlıkların sızısı mı?" Hangisi daha derin hissedilir?

— Neden yazıyorsun?
— Acıdan.
— Ne acısı?
— Ölü olmanın acısı.

Ölüm kalım kararı verilecekti. Karar verilirken kalem kırma âdetini biliyordum. Kalemi havaya kaldırdığını ve dolmakalem olduğunu gördüğüm anda kendimizi savunmak için çok geçti. Üzerimize mürekkep sıçradı. Doğrusunun bu olduğundan şüpheliyim.

Ölüm,
ardım sıra geliyor
bende telaş
yaratmak üzerine
yaratmak
ölümlülerin işi

Sıkça salâ duyuyorum. Ne kadar çok ölen var! Ölüm de bir piyango. Çekiliş sürekli, ikramiyenin ne zaman çıkacağı belli olmadığı gibi, mutlaka çıkacağı belli.

Adamın biri, ölüme inanmazmış. Sonra bir gün bu adam ölmüş.

Fakat kimse adamın "Aa ölüm varmış, yanılmışım" dediğini duymamış

Ölüm!
Beklenmez genelde.
Ama muhakkak gelir.

"Aldırma" dedi "ucunda "ölüm mü var?"

Ben de sordum "ucunda ölüm olmayan ne var?"

TIRNAK İÇİ "ÖLÜM"

"Yalnızdı; ölmüş olduğu için de yalnızlığın bile ötesindeydi."
D.H. Lawrence, Ölen Adam

"Ölüm dediğiniz de ne ki
Gözümüzde hainler kadar küçük"
Adnan Yücel, Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek

"Ölüm ki ancak bir başka ölümle yıkanır
Teneşirler bu yüzden hep beyaz kalır"
Ahmet Erhan, Hayır Hayır Hayır Hayır

"Ölüm mü, ölüm, hayatın
gençken çektirdiği yakışıklı resimler."
Küçük İskender, Ustaçırak

"İşte ölüm çekiyor beni
Bir dizi başarıyla.
Gizleyerek kendini
Dostların alkışlarına."
Metin Altıok, Rast

"Ölüm kendinden önce bana yalnızlığını yolladı."
Nazım Hikmet, Kocalmaya Alışıyorum

"Ölüm hiç de ürkünç gelmiyor
Yaşanmışsa tüm yaşanacaklar"
Ahmet Telli, Ömrüm Diyorum

"Bir ölüm olayında, avunma nedenlerine gereksinilir çoğun, acının şiddetini dindirmekten çok, kendini bu kadar kolaylıkla avunmuş hissetmeyi bağışlatmak için."
Friedrich Nietzsche, İnsanca, Pek İnsanca

"Ölüm deriz - ve bu soyutlama onun sonsuzluğunu ve dehşetini hissetmekten muaf tutar biri."
Emil Michel Cioran, Çürümenin Kitabı

"Eğer biz varsak ölüm orada yoktur, eğer ölüm orada ise, o zaman artık biz yokuz."
Epikur, Mektuplar ve Maksimler

"Ölümlü bir dünyada insan çabasının en büyük başarısı, ölüm diye bir şey hiç yokmuş gibi davranarak, ölüme meydan okuyarak kurmak, örmek, kendi payına düşeni yapıp sonrakilere bırakmaktır..."
Bilge Karasu, Gece

"Ölüm bir köşeye sinmiş, sabırla bekliyor gibi."
Cemil Kavukçu, Uzak Noktalara Doğru

"Otobiyografilerini yazanlardan çok uzaklarda bir varlık olduğum için ölüm nedenim olan yaşamımı ancak bir otopsiyle açıklayabilirim. Otopsi sonucu da, 'Hakan'ın ölüm nedeni doğumudur' olacak."
Hakan Günday, Piç

"Ölüm yakınına düştüğünde, acı çekersin. Ama zamanla hayatın yumuşak parmaklarının pürüzsüz dokunuşlarını hissedersin ve neşelenirsin."
Halil Cibran, Asi Ruhlar

"Ölür müyüm acaba, diyorum kendi kendime, yoksa sakat kalıp yıllarca yatakta mı yatarım? Hangisi zor? Hangisi daha acı? Toprağın altındaki ölüm mü, üstündeki ölüm mü?"
Hasan Âli Toptaş, Sonsuzluğa Nokta

---

yazmak isterseniz: **okunacaknesne@gmail.com**